

den forbindelse fremkommet med visse bemærkninger. Der er primært tale om teknisk-juridiske bemærkninger, idet den materielle retsstilling, som direktivets bestemmelser fastlægger, antages at være dækket af den danske lov. For at klargøre lovtæksten indeholder forslaget en række præciseringer af bestemmelserne i den gældende lov i overensstemmelse med Kommissionens angivelser.

Europa-Kommissionen har sat spørgsmålstegn ved, hvorvidt bestemmelsen i varemærkelovens § 37, som kræver en her i landet bosat fuldmægtig for udenlandske indehavere, er i overensstemmelse med EU's konkurrenceregler. Danmark har i sit svar til Kommissionen redegjort for bestemmelsens formål, og i den forbindelse fremhævet, at et sådan krav også findes i de danske patent-, brugsmodel og mønsterlove samt i mange af de øvrige EU-landes tilsvarende love. Kommissionen har ikke færdiggjort sine overvejelser, og lovens § 37 foreslås derfor ikke ændret.

Kommissionen har endvidere anført, at det er tvivlsomt, om lovens § 9 og § 10, stk. 2 om muligheden for, at et yngre og et ældre varemærke kan sameksistere hvis indehaveren af det ældre mærke har udvist passivitet, er i overensstemmelse med direktivets art. 9. Efter dansk opfattelse er der imidlertid ingen modstrid, hvorfor de nævnte paragraffer ikke foreslås ændret.

Direktivet indeholder desuden en række fakultative bestemmelser, hvoraf kun nogle er taget med i den nuværende varemærkelov. Efter fornyede overvejelser, bl.a. på baggrund af indhøstede erfaringer, foreslås yderligere to af disse bestemmelser indført i varemærkeloven.

Lovforslaget medtager således direktivets artikel 11, som gør det muligt i visse situationer at se helt eller delvist bort fra et allerede registreret varemærke, hvis det ikke opfylder brugspligten. Efter den gældende lov vil en sådan registrering først skulle ophæves, hvilket kan være en omkostningsmæssig og ressourcemæssig byrde for den indehaver af et mærke, som bliver mødt med en indsigelse fra indehaveren af det ældre mærke.

Forslaget medtager også direktivets artikel 4, stk. 4, g), hvorefter et varemærke kan nægtes registrering, hvis det er forveksleligt med et varemærke, der er brugt i udlandet, og ansøgeren har indgivet ansøgningen i ond tro.

2.4. Forenkling og smidiggørelse af varemærkeloven

Den nugældende varemærkelov trådte som nævnt i kraft 1. januar 1992. De sidste fire års erfaringer med at behandle sager efter lovens regler har vist, at der er behov for på enkelte punkter at smidiggøre og

præcisere loven. Forslaget indeholder derfor en række mindre tilføjelser, præciseringer og justeringer, som fx. vil gøre det muligt at modtage ansøgninger m.v. elektronisk.

Reglerne for indsigelsesbehandling foreslås ændret, og muligheden for administrativ ophævelse foreslås udvidet. Muligheden for at få ændret, begrænset eller helt ophævet en varemærkeregistrering ved en administrativ procedure kendes i EF-varemærkesystemet, ligesom også patentloven og brugsmodelloven indeholder regler om administrativ omprøvelse. En sådan adgang vil være hurtigere og billigere for erhvervslivet end en domstolsprøvelse, der i dag i en række tilfælde er den eneste mulighed.

Forslaget indeholder en udvidelse og præcisering af erhvervsministerens muligheder for at fastsætte de nærmere regler for administration af varemærkeloven.

Loven indeholder i kapitel 2 nogle ganske detaljerede regler for, hvilke kriterier et kendetegn skal opfylde for at kunne registreres som varemærke. Forslaget giver erhvervsministeren mulighed for at fastlægge, i hvilket omfang disse registreringsbetingelser skal påses af Patentdirektoratet. Et princip, hvorefter loven fastsætter registreringsbetingelserne, og hvor omfanget af myndighedens undersøgelse af, om disse betingelser er opfyldt, fastsættes administrativt, findes i patentloven og i mønsterloven. Et tilsvarende princip foreslås indført i varemærkeloven.

Hidtil har direktoratets undersøgelse af nye varemærkeansøgninger i princippet omfattet samtlige registreringsbetingelser. Undersøgelsen har i realiteten været begrænset, idet ikke alle registreringsbetingelser af rent praktiske grunde har kunnet påses. Her tænkes navnlig på uregistrerede varemærker, firmanavne og lignende kendetegn, som indehaverne selv har måttet gøre gældende i form af indsigelser. Alene den voldsomme stigning i mængden af undersøgelsesmateriale og vanskelighederne ved at få hurtig adgang til dette materiale, gør det nødvendigt løbende at justere omfanget af Patentdirektoratets undersøgelser. Hertil kommer, at undersøgelsesmaterialet i stigende omfang vil bestå af »uprøvede« rettighe-der. Danske selskabsnavne undersøges ikke fuldt ud af Erhvervs- og Selskabsstyrelsen for forvekslelighed inden registrering, og EF-varemærker registreres af Harmoniseringskontoret uden endelig stillingtagen til eventuelle konflikter med eksisterende mærker. Efter gældende praksis udgør sådanne, ikke fuldt prøvede rettighe-der, imidlertid registreringshindringer for ansøgte varemærker her i landet.

Det er uhensigtsmæssigt, at Patentdirektoratet påser sådanne registreringshindringer. Dels tillægges de uprøvede rettighe-der gennem en i mange til-